

Imatge del concert al claustre del Monestir. # LLUÍS LLEBOT

Un rèquiem per la vida

Brahms encara no havia complert els trenta anys quan va començar el seu *Rèquiem alemany* i quatre anys després havia acabat les seves parts essencials. Escoltant-lo tens la impressió d'una obra de maduresa, humana i musical vull dir, i en canvi, es tracta de l'obra d'un home jove però d'una profunditat espiritual i intel·lectual colossals, que diria el mestre Pla. El director del Cor Aulós, Jordi Piccorelli (1973), és també un home jove que va fundar el cor quan tenia vint-i-un anys i que sempre ha gosat fer coses d'envergadura i qualificat amb els riscos que aquesta actitud ferma i poc conformista comporta. Aquesta és una peça difícil i d'una densitat notable que exigeix moltes hores d'assaig i aprofundiment i que demana uns mínims per poder arribar al públic amb la garantia que el missatge el traduirà correctament. La primera qüestió, i no és pas negligible, és que

Un concert que va ser una joia d'escoltar i que mereix, penso, la possibilitat de recrear amb la versió orquestral

fer-ho a l'aire lliure suposa una dificultat afegida. Malauradament quan feia pocs minuts del començament, en el primer fragment "Selig sind, die da Lied tragen", les campanes del Monestir van començar a acompanyar el cor amb tanta insistència i presència sonora que, amb molt bon criteri, Piccorelli va parar el concert. Recomençar va ser dur, però les coses, en aquest sentit, es van solucionar correctament.

Seguia el segon "Denn alles Fleisch es its wie Gras", *moderato, in modo di marcia*, per mi un dels moments estel·lars de tota la música de Brahms, que el cor va interpretar amb una justa contundència i sensibilitat. Després, els fragments amb presència de solistes van ser desiguals, amb el baríton Josep Montfort, que va cantar fosca-ment i amb veu petita, i la soprano Maria Josep Rodríguez, de timbre bonic i *vibrato* especialment sensible, amb una dicció perfecta de l'alemany i una emissió de veu notable. El cant final "Selig sind die Toten" va ser especialment reeixit, amb un cor que manifestava a fons la seva integritat amb aquest *maestoso* que demana el compositor. Suposo que el fet que aquest concert hagi estat dirigit per dos mestres (el dia abans per Teodor Roura, director de Dyapason) fa que determinats aspectes siguin difícilment comprensibles, com la marxa desmesurada dels pianistes en alguns moments que Piccorelli va tornar al seu tempo just. En resum, un concert que, amb tot, va ser una joia escoltar i que mereix, penso, la possibilitat de recrear amb la versió orquestral i en un lloc ad hoc. ●

FIN DEUTSCHES REQUIEM, de Johannes Brahms.

(versió per a piano a quatre mans) *Cor de cambra*

Dyapason i Cor Aulós SOLISTES: Maria Josep

Rodríguez, soprano, i Josep Anton Monfort, baríton.

PIANO: Lluís Rosselló i Mercè Molero. **DIRECCIÓ:**

Jordi Piccorelli. **LLOC:** Claustre del Monestir de Sant

Cugat. **DATA:** 6 d'octubre.